

Moji milí žáci,

pro dnešek mám pro vás několik otázek, které sumarizují naše úvahy a hovory o vznikajícím představení a spojují v sobě jak kompozici scénografickou (materiál, barvy, kostýmy), tak dějovou (role, postavy), na nějaké se pokusíme odpovědět společně při dnešním hovoru, nějaké budou pravděpodobně předmětem vaší osobní práce. Do druhé části dokumentu opět přikládám scénář, ať se vám lépe hledá 😊

- 1) Když se odehrává situace Mám noční můry, když, již jsme si řekli, že jste sami za sebe, ale v jiných podmínkách. Jaká je ta situace, ty podmínky, ve kterých se nacházíte?
- 2) Když překonáte na konci draka, čím se stanete? Budete prostě sami sebou nebo budete víc, než si divák myslí? Co je v téhle scéně ono „víc, než si myslíte?“, co to znamená pro vás ve vašem příběhu překonání draka?
- 3) Kdyby byli draci sochou, která se dá udělat z čehokoli, jakou barvu by socha měla a z čeho by byla vyrobena a proč?
- 4) A nakonec, převyprávějte, prosím, naše představení vlastními slovy, jako by jste ho shlédli a teď povídáte kamarádovi/rodičům, co jste viděli.

Víc, než si myslíte

Tma, všichni sedí po boku jeviště, světlo do plného – začíná ..... (co to je za situaci? Kdo a kde jsme? K čemu by se přirovnala?)

Mám noční můry, když...

Honza sedí uprostřed opřený o černý prakták a pozoruje, co se děje

Rovnoměrná chůze po prostoru, každý má v rukou papírky s nočními můrami. Každý čte své papírky, když se někdo ocitá ve stejné situaci (také má noční můru, když..), dá to najevo a člověk tak může svůj papírek odhodit.

Krista: Když mě budí budík, ale já stejně spím dál.

Monča: Mám noční můry, když mám blbej den.

Po odhození všech nočních můr na zem si každý sedá po boku jeviště, jakmile sedí polovina (3 osoby), ostatní se začínají překřikovat, úzkostně se zbavit svých papírků, najít někoho, kdo to má stejně a utéct ze situace. Zbývá Matouš a Eliška, jejich potíže nikdo nesdílí.

Matouš: Mám noční můry, když mám neumytý vlasy.

Eliška: Když mám noční můry, tak se vyvíjí podle mých emocí?(lámaně)

Po čase rezignují stoupají si čelem k divákům, doprostřed jeviště

Matouš: Copak tu není nikdo, kdo má noční můry, když si neumyje vlasy?!

Eliška: Já to prostě nemůžu přečíst....

Tma (jak situace skončila? Jak to dopadlo?) Maminka představuje Honzu

Honza rozjíždí pohybovou partituru, Maminka přichází z boku přisedá si, sedí vpravo před Honzou

Maminka: **Tohle je náš Honza, jednou určitě něco dokáže, ale...**

Honza slyší, co si myslí okolí

Ostatní začínají chodit okolo Maminky a Honzy, nejdříve si o nich šeptají, postupně zesilují na hlasitost, ukazují si, trousí, každý má svůj charakter, postoj člověka z vesnice **(Kým každý z vás je, jak by jste se popsali?)**

Jaké věty zaznívají?

Matouš: *zakřičí zleva doprostřed čelem k Mamince, bokem k divákům* Copak si ho neumíte vychovat?!

Hudba Born, never asked (Laurie Anderson) bez intra

Maminka i Honza to uslyší, zvedají se, prochází vesnicí, Mamince je líto, co slyší. **Co je líto Honzovi?**

Honza a jeho noční můra – bojí se, že mají pravdu

Honza si sedá vlevo dozadu . Ticho

Honza: *Bojím se, že mají pravdu*

Tma

Naše noční můry – Vidím město

Hudba?

Světlo vyjíždí pomalu do šera, vidíme čtyři osoby v sedu, lehu nebo stojí. Čelem k hledišti, rovnoměrně po jevišti. Zaznívají texty, každý z „mluvčích“ střídají sed-leh-stoj, v nějaké chvíli vždy přestane jeden mluvit a začne jiný, ostatní opakuji silné fráze, slova, věty „svého člověka“ **(kdo jste?, co je to za situaci?)**

Honza sedí vzadu vlevo sám, vzadu vpravo sedí Maličká.

Kiki: *je v pozadí, sama* Stojím nad městem a pozoruji osudy jeho obyvatel. Najednou se zahledím do okna jednoho malého kluka, který se znovu a znovu budí, jelikož ho budí noční můra, která ho pronásleduje už delší dobu. Doufá, že zítra už se mu nebude zdát a on se konečně vyspí. Věří v to, že už se mu nevrátí. Stejně tak nějak tuší, že se mu zítra bude zdát znovu. Pak si všimnu lidí ignorujících člověka, který očividně není v pořádku, i když se to snaží skrýt, jak chováním, tak svým výrazem.

Matouš: *vprostřed, kolem něj sedí* **Hanka a Dáda** Byl krásný, slunečný den a já **stál u kostela**. Věděl jsem, že **tady to skončí**. Ale i tak jsem si to **celé musel prožít**. Vydal jsem se na cestu, šel jsem, šel jsem. Věděl jsem, že je **někdo za mnou**. Šel jsem dál a dál. Když jsem se otočil, **nikdo tam nebyl**. Zrychlil jsem, šel jsem dál. Když jsem se otočil, všiml jsem si **osoby s nožem**. **Rozeběhl jsem se, utíkal jsem**. Když jsem to řekl rodině nebo přátelům, **nikdo mi nevěřil**. Když jsem to řekl policii, **nikdo mě neposlouchal**. Běžel jsem dál a dál. **Doběhl jsem ke kostelu**. Věděl jsem, že **tady to skončí**. A taky skončilo. Přiběhla totiž policie. Teda, aspoň myslím, že to byla policie... Věděl jsem ale určitě, že už **sem v bezpečí**.

Klárka: *vlevo, sama* .....

Moni: *vpravo, kolem* **Adam a Eliška** Všichni spíme v jedné ložnici, **je hluboká noc**. Když tu najednou někdo zvoní. **Probouzím se**. Budím rodiče i sourozence, aby šli otevřít. Ale **nikdo nevstává**. Snažím se je vzbudit znovu, **ale zase nic**. Tak vstávám sama. **Jdu temnou chodbou**. **Bojím se**. Přicházím ke

dveřím, dávám klíč do zámku, otáčím klíčem. Když v tom si všimnu, jak se nade mnou za prosklenými dveřmi tyčí stín černé kápě.

Nakonec věta o strachu.

Maličká má svůj sen švadleny – brácha se posmívá

Maličká: Malé děvčátko slavilo své deváté narozeniny se svou rodinou. Na dortu bylo 9 marcipánových svíček, ona si však přála, aby už jich bylo aspoň 16. Co ale mohla dělat? Svíčky jedním dechem sfoukla a nahlas vyslovila své narozeninové přání: Chtěla bych se konečně naučit šít, abych se jednou mohla stát uznávanou švadlenou.

Bratr: Šít? Taková blbost, běž radši zpátky k panenkám!

Draci vstávají (kdo je takovým drakem v příbězích okolo nás? Kdo je drakem u nás? Znak?), jsou zády k divákům, čelem k Maličké a Honzovi

Draci X Honza a Maličká

Hudba Born, Never asked (Laurie Anderson) . Stále šero, vpředu dva bodáky.

Během „intra“ se na sebe Honza a Maličká podívají, dodají si odvahy

Prodírají se Draky (pravidla: drak se snaží zastoupit cestu tak, aby H a M nemohli projít dopředu (to je jejich cíl), občas se na sebe podívají, bojují dál (když H či M Draka projdou, drak nemůže dozadu (blíž k hledišti), je tedy poražený. Draci mají rovnoběžné trasy podobně jako figurky na fotbálku. Drak se nemůže otočit čelem k hledišti, když je poražen, je na zemi, zády. (sedí, leží...)

Dojdou dopředu – do světla bodáku, draky porazí.

Jsem víc, než si myslíte

Sklopené zraky, mrknou do diváku, ticho.

Honza i Maličká: Jsem víc, než si myslíte.

Naše překonání draka

Světlo se opět napálí na normální, draci se otáčejí, sundávají znak draka, jeden po druhém říkají část nebo celý příběh svého překonání draka a nějakým způsobem odstraní část papírků ze scény.

(Jakou část budete říkat, jak odstraníte papírky?)